

[Erlendsson.]

for at lægge moralsk pres på myndighederne til ikke at yde effektiv modstand over for en 5. kolonne.

Militærpolitiets spørgsmål, om området skulle ryddes, var derfor det næstbedste, der kunne foretages. Men af hele nattens og de følgende dages forløb må en potentiel ydre fjende have kunnet drage særdeles nyttige erfaringer.

Jeg havde for nylig besøg her på Christiansborg af en repræsentant for Christiania, en ung mand, der kaldte sig Løvetand. Hr. Løvetand ville interviewe mig om min stilling til redegørelsen her i dag, men herunder fik jeg også lejlighed til at stille spørgsmål.

Jeg spurgte ham da, hvorfor man ikke havde invaderet Thorvaldsens museum. Her kommer jo ikke mange, og der måtte kunne laves megen skøn tidsfordriv ved at bemale de kedsommeligt hvide marmor- og gipsstatuer; der findes jo så mange skønne farver. Bevillinger til tæpper og drømmesenge må jo nemt kunne fremskaffes, når man foreholder myndighederne det tåbelige i at opretholde et helt hus til fordel for en for længst afdød billedhugger.

Eller hvad med nationalmuseet? Her er både masser af plads og nok af indianerdragter og anden festlig udklædning til alle, der protesterer mod arbejdsræset i det etablerede samfund. For ikke at tale om stenøkser til dem, der vender sig mod fremmedgørelsen ved konfrontationen med den industrialiserede kapitalistiske masseproduktionens uudholdeligt ensartede frembringelser.

Hvorfor har man ikke kastet sine øjne på Christiansborg? Her er jo f. eks. et meget stort samtaleværelse, der næsten aldrig bliver brugt, med god varme, samt lange tæppebelagte gange og talrige vel vedligeholdte toiletter, som man kunne more sig med at slå i stykker.

Hr. Løvetand smilede venligt og syntes at overveje spørgsmålet. Det kunne formentlig blive alle tiders happening, endnu bedre end Bådsmandsstrædes kaserne. Men han endte med at afvise forslaget.

Jeg tror, hr. Løvetand kom til det resultat, at der mest sandsynligt ville blive ydet effektiv modstand, hvis der blev gjort forsøg på at besætte slottet. Og her kommer vi til noget vigtigt.

Den åndelige jordbund for, at myndighe-

derne skal se igennem fingre med ulovligheder, for at de vil undskylde, forklare og støtte dem, der begår ulovlighederne, må være velforberedt, og hvad Christiansborg angår, så har folkestyret endnu ikke nået den grad af nedvurdering i det almindelige omdømme, at der ikke ville kunne sættes politi eller andre magtmidler ind mod sådanne lovbrudere, selv om alle gode mennesker i dag principielt må føle sympati for lovbrudere af enhver kategori, efter at de med den kollektive betegnelse „sociale tabere“ næsten er befriet for enhver form for personligt ansvar for deres handlinger.

Men der må naturligvis være en grænse, og den går foreløbig ved Christiansborg.

Hvad militæret angår, er det derimod noget helt andet. Til trods for at det overvejende flertal i folketinget står enigt sammen om nødvendigheden af Danmarks deltagelse i NATO med forpligtelse til at opretholde et nationalt forsvar, har der i årevis kunnet føres en kampagne mod dansk militær, som yderst sjældent og da kun meget spagfærdigt er blevet imødegået fra politisk hold. Det samme har gjort sig gældende for politiet, hvis opgave det er at opretholde indre ro og orden. Militærpersoner og politifolk bliver fremstillet som potentielle voldsforbrydere. At genere, irritere og at protestere mod disse institutioner er derfor at give udtryk for de rigtige meninger, der følgende bør nyde alle rettænkende menneskers støtte.

Jeg har i de betragtninger, jeg har fremført, søgt at finde en psykologisk forklaring på den mangel på holdning og beslutsomhed, der har præget skiftende regeringer over for Christianiafænomenet. Den almindelige befolkning — eller lad mig hellere sige befolkningen ud over landet — forstår nemlig ikke et kuk af det hele. Fru Eva Gredal og flere med hende — også hr. Kjeld Olesen — vil hævde, at man ikke har været slap og holdningsløs, men human og forstående. Men gennemgår man sagen, som den foreligger fra folketinget i forskellige skriftlige beretninger, er hovedindtrykket, det, som står tilbage, at ministrenes væsentlige arbejde har været forsøg på at skubbe ansvaret fra sig. Over for fristadens selvbestaltede styrelsesorgan har ministrene anvendt en mere og mere ydmyg form og indtil det sidste nærmest tryglet om, at forholdene i de besatte